

punkty pieczętkowe

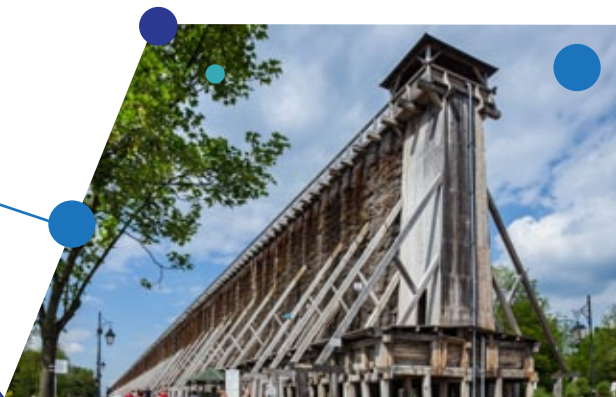

Informacja
Turystyczna w Ciechocinku
ul. Zdrojowa 2b
lipiec – wrzesień
pn. – sb. 9 – 17

Muzeum Warzelni Soli
ul. Solna 6, Ciechocinek
lipiec – wrzesień
pn. – nd. 9 - 18

CIECHOCINEK

Kiedy w 1836 r. w jednym z ciechocińskich zajazdów zainstalowano cztery miedziane wanny lecznicze i z kąpeli skorzystali pierwsi kuracjusze, natychmiast dostrzeżono dobroczynne właściwości miejscowych wód. Był to początek uzdrowiska. Z czasem Ciechocinek stał się ulubionym kurortem ówczesnych elit, a jego sława trwa do dziś. Spacer przy unikatowych drewnianych tężniach to zarówno chwila relaksu, jak i sposób na poprawę zdrowia. Spływająca po gałązkach tarniny solanka pod wpływem wiatru i promieni słonecznych intensywnie paruje, tworząc wokół tężni unikalny mikroklimat. W Warzelnii Soli do dziś produkowana jest sól spożywcza. Można tu zobaczyć tradycyjny proces jej wytwarzania, a w części muzealnej, dzięki wyjątkowej ekspozycji, powrócić do początków ciechocińskiego uzdrowiska. Pijalnia Wód Mineralnych, ze zdobieniami z drewnianej ażurowej koronki, secesyjny Teatr Letni, zbudowana w stylu zakopiańskim Muszla Koncertowa, czy prawosławna cerkiew reprezentująca styl zauralski, to architektoniczne perełki Ciechocinka. Neoklasycyistyczny Dworek Prezydenta RP przypomina o wizycie Ignacego Mościckiego, który w 1932 r. dokonał oficjalnego otwarcia basenu termalno-solankowego.

Raciążek

W XIV w. biskup Maciej z Golańczy, w miejscu zniszczonego wcześniej grodu, rozpoczął budowę murowanego zamku. Biskupom zależało na posiadaniu niedaleko Włocławka swojej rezydencji. Stromo opadające wysokie wzgórze stanowiło naturalne warunki obronne. W okresie poprzedzającym wielką wojnę z zakonem krzyżackim, na zamku w Raciążku przebywali królowa Jadwiga i Władysław Jagiełło, którzy pertraktowali z Krzyżakami zwrot ziemi dobrzyńskiej. Po II pokoju toruńskim Raciążek stracił swoje strategiczne i polityczne znaczenie. Po odbudowie, stał się rezydencją biskupów kujawskich. Dziś zachowały się jedynie okazałe mury zamku.

Ostrowąs

Pewnego dnia na wzgórzu, nad południowym brzegiem jeziora Plebanka, pilnująca bydła pasterka ujrzała na cisowym drzewie obraz Matki Bożej z Dzieciątkiem. Wieść ta szybko obiegła okolicę. Obraz przeniesiono do, położonego po drugiej stronie jeziora, Brzeźna. Stąd jednak obraz „uszedł przez jezioro (...) nocą, w aureoli blasku i niezwykłego światła” na pierwotne miejsce, zostawiając na tafli wody widoczną „drogę Matki Bożej”. Był to znak, iż Maryja upodobała sobie właśnie Ostrowąs, jako miejsce swej obecności na ziemi kujawskiej. Dlatego nazwano ją Panią Kujaw. Nad brzegiem jeziora mieszkańcy usypali wzgórze, wybudowali świątynię, a w ołtarzu głównym umieścili obraz Matki Bożej. Tak głosi legenda... Dziś do sanktuarium maryjnego w Ostrowąsie pielgrzymują pątnicy z różnych stron kraju, by stanąć przed cudownym obrazem

Nieszawa

Nieszawa swą lokalizację zmieniała trzy razy, z tego powodu nazywana jest często „wędrującym miastem”. Dziś jej niewątpliwą atrakcją jest przeprawa promowa na Wiśle, łącząca Kujawy z ziemią dobrzyńską. Pływający po niej charakterystyczny żółto-niebieski prom z bocznokołowym napędem, przypominający parowce na Missisipi, to jedyna tego typu jednostka pływająca w Polsce. Nieszawski prom zobaczyć można także na szklanym ekranie. Ostatnio kręcono na nim sceny do filmu „Ekscentrycy, czyli po słonecznej stronie ulicy”.